

som Straf og Evangsmiddel i alvorligere Tilfælde, for „fortsat Overhørighed“. Til disse Bemærkninger kan endnu føies, at den i Andn. 1814 foretagne almindelige Advarsel i Kirkerne vistnok temmelig almindelig er gaaet af Brug, og at saaledes Betingelsen for Mulkteringen („de Forældre, Børgere eller Husbonder, som desuagtet“: uagtet denne Advarsel og Paamingelse, . . . „holde deres Børn eller Ævende fra Skolen“) ikke længere ster Fyldest, — og at der er fremkommet en uheldig Uligged derved, at Mulkteringen i Kjøbstædernes Friksoler fremdeles ubetinget skal foretages maanedsviis, medens Sogneraadene paa Landet kunne i Rskr. 12te Januar 1842 hente en Hjemmel for ifkun at foretage den hveranden Maaned, naar de ikke finde bestemt Anledning til at holde overordentlige Møder i dette Diemed, hvoraf atter følger, at Mulkteringen i Kjøbstæderne gennem Reglerne om Jordobling i Gjentagelsestilfælde (Rskr. 28de Mai 1836 og Rskr. 23de Oktober 1855) bliver strengere end paa Landet. — Det indbragte Lovforslag er i Overensstemmelse med, hvad i Foranstaaende er anført fra vor Side. Hvad der er fremsført mod Lovforslaget under 1ste Behandling, rammer væsentlig kun dets § 2 og da navnlig den forudgaaende Undersøgelse af de ulovlige Skoleforsømmelser og Mulkteringen med længere Mellemrum. Med Hensyn til disse tvende Punkter skulle vi derfor endnu yttre Følgende. Mulkterne paalægges efter de af Lærerne indgivne maanedlige Lister, som atter vel i Reglen støtte sig til Børnens Opgivelser. Det er vel i Rskr. 28de Mai 1836 udtalt, at det er „enhver Skolekommission overladt at bestemme, hvorvidt de i Andn. 1814 f. L. § 17 nævnte gyldige Grunde for Udeblivelse fra Skolen have fundet Sted“, men en egentlig Undersøgelse foretages i Almindelighed neppe, undtagen hvor vedkommende Myndighed har Anledning til at betvivle Rigtigheden af den opgivne Forsømmelsesgrund (Rskr. 1ste Oktober 1836). Saalænge Mulkteringen saaledes foregaar efter et simpelt Regnestykke, er en foregaaende Undersøgelse ogsaa overflødig. Men idet vi hævde, at andre end de i Anordningen nævnte Grunde bør efter Omstændighederne kunne komme i Betragtning til Straffens Formildelse eller Skærpelse, følger Undersøgelens Nødvendighed af sig selv. Og idet vi endvidere anse det for rigtig, at ikke enhver den mindste Forsømmelse strax skal føre til Mulktering, komme vi derved til Reglen for, at den skal foregaa med længere Mellemrum end 1 Maaned. Naar der nu herimod er indvendt, at det efter længere Tids Forløb ikke vil være gjørligt at oplyse Rigtigheden af de angivne Grunde, da maa det erindres, at man dog i Reglen vil maatte holde sig til Vedkommendes egen Forklaring, og at der efter Sagens Natur ikke i disse Forhold kan fordres, og efter Betskaffen af de Grunde, der overhovedet bør tages for gyldige, ei heller vil udfordres

et egentligt Bevis. Foraaavdt det endvidere er bemærket, at Sagenses Foretagelse i vedkommende Myndigheds Møde vil medtage en uforholdsmæssig Tid, overses det formentlig, at den for det Første overhovedet ikke skal tilsiige de Forældre, hvis Børns Forsømmelser efter hvad der alt foreligger ikke skulle drage Straf efter sig, og for det Andet, at det med Sikkerhed kan forudsættes, at ialtsald en større Del af dem, som ikke have virkelig antagelige Undskyldningsgrunde, ville udeblive, og dem ster der jo ingen Uret ved, at de ikke blive hørte. Det er muligen en Mangel ved Lovforslaget, at det ikke udtrykkelig er sagt, at de Forsømmelser, som efter deres Omfang ikke egne sig til at belægges med Mulk, forbigaaes, men denne Mangel kunde afhjælpes. Naar der endelig er antydet en Frygt for, at Forhandlingen med de tilfagte Forældre kan føre til Slaphed i Mulkteringen, da er en saadan Frygt vel nærmest begrundet i, at det er overdraget til rent kommunale Myndigheder at udføre Mulkteringen; men vi tro tværtimod, at de af os foreslaaede Lempelser vilde føre til en nyere Efterlevelse i samme Grad, som de aabne et friere Spillerum for en billig Hensyntagen, — medens de nugældende Bestemmelser, der væsentlig kun paalægge en Udregning, som i mange Tilfælde fører til Ubillighed, have vist sig lidet modtagelige for de kommunale Myndigheder.

Udvalgets Medlem N. Rasmussen erkjender, at de i Lovforslaget omhandlede Bestemmelser ere at foretrække fremfor det nu Bestaaende, men kan desuagtet ikke tilraade dets Vedtagelse og maa isvrigt henvise til hvad der af Mindretallet i den af Landsstingets Udvalg den 28de Marts 1874 afgivne Betænkning derom er yttret.

De tvende andre Medlemmer (W. Petersen og Carl Møller) tillade sig at bemærke Følgende:

Turde det forudsættes at alle Landets kommunale Bestyrelser havde den Erkjendelse, som utvilsomt det overveiende Antal har — og som ogsaa vi vedkende os — at Skoletvang er et nødvendigt Onde og uundværlig, kunde der vistnok ikke havees saa stor Betænkning ved, med nogle Forandringer, at ophøje det foreliggende Forslag til Lov, men det vil formentlig være tilstrækkelig bekjendt, at ikke saa Sogneraad ere bestemt imod al Mulktering, saa at de endogfaa ved Evangsmidler have maattet bringes til at efterkomme de gjældende Lovbestemmelser, og vi kunne ikke se Andet, end at Bestemmelserne i dette Lovforslags § 2 maatte føre til, hvor den kommunale Bestyrelse staar paa saadant Standpunkt, at al Dvang ophører, idet man jo i saadant Tilfælde vilde tage enhverformhelt Undskyldningsgrund, der der maatte blive fremsat for Udeblivelse fra Skolen, for god og gyldig. Skulde et saadant System, som Forslaget gaar ud paa, uden Skade